

ΟΡΕΙΝΟΣ ΞΕΝΩΝΑΣ

ΜΟΥΡΙΚΙΟΥ

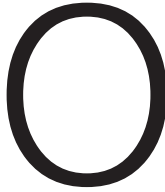
Μια εκδρομή με απρόοπτη εξέλιξη

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΘΕΟΦΙΛΟΣ Δ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ANNA A. ΚΑΛΑΪΤΖΗ

- Φέτος σας περιμένω οπωσδήποτε, ακούγεται μέσ' από το τηλέφωνο η φωνή του Χρήστου.
- Σάββατο βράδυ βράζουμε τα τσίπουρα.
- Και που θα κοιμηθούμε Χρήστο;
- Αυτό μη σας απασχολεί. Αφήστε το σε μένα.

Χτισμένος σε υψόμετρο 1600 περίπου μέτρων, μέσα σε πλαγιές κατάφυτες από οξιές, ο Ορεινός Ξενώνας Μουρικίου είναι ένα καταφύγιο ιδανικό, για όσους επιζητούν ξεχωριστές στιγμές δίπλα στη φύση, κάθε εποχή του έτους.

Οκτώβρης πλησιάζει προς το τέλος του. Ωραία εποχή, γεμάτη αλλαγές. Στη θερμοκρασία, στα χρώματα της φύσης, στην ψυχολογία των ανθρώπων. Η ραστώνη του καλοκαιριού δίνει τη θέση της στην ενεργητικότητα, φύση και άνθρωποι προετοιμάζονται για τον ερχομό του χειμώνα.

Πάνε, δυο χρόνια τώρα, που ο φίλος μας ο **Χρήστος Καρακούτας** μας περιμένει στον τόπο του, στο *Λέχοβο* της Φλώρινας. Με το δίκιο του παραπονιέται. Τόσες φορές αυτά τα δυο χρόνια βρεθήκαμε στις Πρέσπες και στο Νυμφαίο κι ούτε μια φορά δεν είπαμε να ξεστρατίσουμε λίγα χιλιόμετρα προς τα αριστερά. Τώρα όμως, τέλη Οκτώβρη 1999, φαίνεται πως έφτασε το πλήρωμα του χρόνου.

Αφήνουμε πίσω μας την Έδεσσα με τους καταρράκτες της και το Αμύνταιο με τις λίμνες, τα αμπέλια και τους καπνούς του εργοστασίου της ΔΕΗ και παίρνουμε κατεύθυνση για Καστοριά. Το ιστορικό και γραφικότατο κεφαλοχώρι Λέχοβο εμφανίζεται μπροστά μας στο τελευταίο φως της μέρας, σκαρφαλωμένο σε υψόμετρο 900 μέτρων. Πάνω από τις καμινάδες των πέτρινων σπιτιών του σπροβιλίζονται λεπτές γραμμές γαλαζωπού καπνού από τα τζάκια και τις ξυλόσομπες. Είναι μια εικόνα τόσο όμορφη και τόσο άγνωστη πια στις μεγάλες πόλεις. Εδώ όμως στο Λέχοβο και σ' όλα τα ορεινά χωριά της Ελλάδας, οι καμινάδες καπνίζουν ως τους τελευταίους μήνες της Άνοιξης.

Η νύχτα μας βρίσκει να κατηφορίζουμε προς το *Βαρικό*, ένα μεγάλο χωριό κοντά στο Λέχοβο, σε υψόμετρο 770 μέτρων. Ψιλοβρέχει, ο ουρανός είναι βαρύς, μια βραδιά ιδανική για τσίπουρο, έτσι ακριβώς όπως την φανταζόμουν. Μπαίνουμε σ' έναν στενό, λασπωμένο δρόμο και σταματάμε μπροστά σ' ένα ισόγειο σπιτάκι. Πυκνός καπνός βγαίνει από την καμινάδα του, μεγάλα βαρέλια με στέμφυλα είναι

αραδιασμένα γύρω από την πόρτα, μας τυλίγει αμέσως η χαρακτηριστική, τόσο γνώριμη μυρωδιά του καζαναριού. Μια γλυκιά ζέση μας χτυπάει στα πρόσωπα, καθώς ανοίγουμε την μικρή ξύλινη πόρτα, η φωτιά κάτω από το μεγάλο χάλκινο καζάνι είναι αναμμένη εδώ και πολλές ώρες.

Ξαναβρίσκομαι, όπως τόσες πολλές φορές στο παρελθόν, σ' αυτό το τόσο γραφικό περιβάλλον, σ' αυτή την αργή, γοητευτική διαδικασία της απόσταξης, με την τέχνη, την εμπειρία και όλα τα πρόσθετα μυρωδικά που μπαίνουν στο καζάνι, με την κεφάτη συντροφιά, με τους άφθονους μεζέδες, το κρασί και το τσίπουρο. Γύρω από τα μεσάνυχτα οι άνθρωπινες αντοχές μάς εγκαταλείπουν, τα βλέφαρα βαραίνουν, το καναπεδάκι στο βάθος του καζαναριού φαντάζει στα μάτια μας σαν διπλό κρεβάτι. Ο φίλος μας ο Χρήστος το καταλαβαίνει και με ρωτάει:

-Μπορείς να οδηγήσεις για μισή ώρα; Σας περιμένει μια πολύ ευχάριστη έκπληξη.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα, ρίχνω μια ματιά στην Άννα, που έχει ήδη γύρει άβολα το κεφάλι της στον καναπέ:

-Πιστεύω, πως θα τα καταφέρω.

Ο ψυχρός νυχτερινός αέρας με χτυπάει καταπρόσωπο, με ξυπνάει στη στιγμή. Η νύχτα

είναι σκοτεινή και βροχερή. Ακολουθώ τον Χρήστο σε μια δαιδαλώδη διαδρομή, που και που περνάν από τα μάτια μου άγνωστα χωριά, έρημα αυτή την ώρα, *Φούφος, Μηλοχώρι, Εμπόριο, Αναρράχη...* Μου φαίνεται πως είναι μια πορεία χωρίς τέλος, η περιέργειά μου μεγαλώνει διαρκώς. Κάποια στιγμή, έξω από την Αναρράχη, ο δρόμος ανηφορίζει απότομα με αλλεπάλληλες δύσκολες στροφές. Συνηθισμένοι καθώς είναι ο Χρήστος στην περιοχή, οδηγεί με μεγάλη ταχύτητα, τον παρακολουθώ με δυσκολία στο ολισθηρό οδόστρωμα, δυο φορές κινδυνεύω να βγω από το δρόμο. Ανηφορίζουμε συνεχώς, κάποτε βρίσκουμε μπροστά μας μια πινακίδα με την ένδειξη "ΒΛΑΣΤΗ", μπαίνουμε δεξιά σ' έναν φαρδύ χωματόδρομο, ευτυχώς όχι πολύ λαιπωμένο. Λίγα λεπτά αργότερα τα φώτα του αυτοκινήτου αποκαλύπτουν ολόγυρα ένα πυκνό δάσος οξιιάς, μου είναι αδύνατο να προβλέψω, που μας οδηγεί αυτή την ώρα ο Χρήστος. Το δάσος αραιώνει, βρισκόμαστε ξαφνικά μπροστά σ' ένα ξέφωτο. Ένας πέτρινος φωτισμένος όγκος προβάλλει μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

-Τέλος του ταξιδιού, λέει ο Χρήστος. Ο Ορεινός Ξενώνας του Μουρικίου θα σας ανταμείψει για την ταλαιπωρία.

Χάρτης ευρύτερης περιοχής Μουρικίου, από τον χάρτη "Μακεδονία" των Road Editions.

Πέτρα και ξύλο, ένας άριστος συνδυασμός φυσικών υλικών, που εναρμονίζεται απόλυτα με το ορεινό περιβάλλον του ξενώνα. Η θέση του κτιρίου μέσα στο ξέφωτο του δάσους είναι τέτοια, που το οίκημα είναι ηλιόλουστο από τα χαράματα ως τη δύση.

Ανοίγουμε την βαρειά ξύλινη πόρτα και μένουμε κατάπληκτοι. Μια τεράστια αίθουσα με αλλεπάλληλα επίπεδα απλώνεται μπροστά μας. Το πλακόστρωτό της είναι άψογο, που και που καλύπτεται με παχειά χαλιά. Η πέτρα εναλλάσσεται με το ξύλο, ο φωτισμός είναι διακριτικός, η μουσική απαλή και όμορφη, μέσα σε δευτερόλεπτα νιώθουμε να μας τυλίγει μια υπέροχη αίσθηση ζεστασιάς. Στο υψηλότερο επίπεδο της αίθουσας ζωντανές φλόγες ξεπηδούν από το τζάκι, μια μεγάλη παρέα χαλαρώνει ολόγυρα στους καναπέδες. Στη θέα μας κάποιος αποσπάται από τη συντροφιά και έρχεται να μας προϋπαντήσει.

-Καλωσήρθατε στα λημέρια μας. Ο Χρήστος μου έχει πει πολλά για σας. Ελάτε στο τζάκι να ζεσταθείτε, η νύχτα είναι πολύ ψυχρή απόψε. Άνθρωπος συμπαθητικότητας ο **Γιώργος**, ψη-λός, με χειραψία εγκάρδια και αντρίκια, μας κερδίζει από την πρώτη στιγμή, με τους απλούς και φιλικούς του τρόπους. Λίγα λεπτά αργότερα φέρνει μπροστά μας ένα θαυμάσιο κόκκινο κρασί, επιμένει να μας ετοιμάσει κάτι να φάμε. Μόνον όταν του εξιστορούμε πώς περάσαμε τις προηγούμενες ώρες στο καζάνι, πειθεται, πως είναι αδύνατο να κατεβεί έστω και μια μπουκιά. Δεν παύουμε να θαυμάζουμε

το χώρο γύρω μας, την καλαισθησία, την σημασία στη λεπτομέρεια, την αποφυγή κάθε υπερβολής στις διακοσμητικές επιλογές.

-Σε τι υψόμετρο βρισκόμαστε Γιώργο; Και πως σου προέκυψε η δημιουργία αυτού του εκπληκτικού καταλύματος εδώ πάνω;

-Είναι μια μεγάλη ιστορία, λέει χαμογελώντας ο Γιώργος, θα μας έπαιρνε πολλή ώρα και είναι ήδη πολύ αργά για σας. Όσον αφορά το υψόμετρο, πρέπει να πλησιάζει τα 1600 μέτρα.

Ένα ηλεκτρονικό ρολοί σημαίνει δυο φορές, η νύχτα του Οκτώβρη προχωράει στο Μουρίκι, εγκαταλείπω για λίγο το τζάκι και την συντροφιά και ανοίγω την βαρειά ξύλινη πόρτα. Ένας ψυχρότατος βοριάς παρασύρει στο πρόσωπό μου λεπτές, παγωμένες βελόνες, η βροχή που έπεφτε όλες αυτές τις ώρες στην πεδιάδα, έχει γίνει σ' αυτό το υψόμετρο μυριάδες νιφάδες, που σποβιλίζονται τρελλά στον χλωμό εξωτερικό φωτισμό του ξενώνα. Ρίχνω μια ματιά στο θερμομέτρο, η θερμοκρασία έχει κατεβεί δυο βαθμούς κάτω απ' το μηδέν. Με σηκωμένους τους γιακάδες βηματίζω μερικά μέτρα στο πλακόστρωτο, πάνω του έχει ήδη αρχίσει να σχηματίζεται μια λεπτή, παγωμένη κρούστα. Που και που ο αέρας φέρνει στα ρουθούνια μου τον καπνό της

καμινάδας, την τόσο γνώριμη και αγαπητή μρωδιά του ξύλου.

Το τζάκι και η ζεστασιά του μου φαίνονται ακόμη πιο επιθυμητά, καθώς ξαναμπαίνω στον ξενώνα. Ακούγοντας ο Χρήστος την κατάσταση που επικρατεί, σπεύδει να μας αποχαιρετήσει, κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί, πως θα είναι ο δρόμος μετά από λίγη ώρα. Η φωτιά στο τζάκι χαμηλώνει, η μουσική γίνεται νανούρισμα γλυκό, το κρασί τελειώνει και δεν αναπληρώνεται, ο Γιώργος ανεβαίνει την καλυμμένη με παχύ χαλί ξύλινη σκάλα και μας οδηγεί στο δωμάτιό μας. Η ζέση μας φαί-

καζε ένα πρωινό ξύπνημα στα 1600 μέτρα στην καρδιά του δάσους του Μουρικίου. Κι ούτε είμασταν προετοιμασμένοι ν' αντικρίσουμε στα τέλη του Οκτώβρη ένα κατάλευκο τοπίο γύρω μας.

Στο χώρο της τραπεζαρίας μια πελώρια ξυλόσομπα από συμπαγές σίδερο είναι από ώρα αναμμένη, σκορπίζει τη γλυκεριά της ζέση σ' όλη τη μεγάλη αίθουσα. Έξω από τα τζάμια το θερμόμετρο αγγίζει τους 6 βαθμούς κάτω από το μηδέν. Ο Γιώργος μας ετοιμάζει ένα πρωινό ηγεμονικό, ψήνοντας στη σόμπα μεγάλες φέτες ενός θαυμάσιου ψομιού, που είναι

Καλαισθησία, στην επιλογή των υλικών, ποιότητα κατασκευής και μεράκι κυριαρχούν σε κάθε σημείο του ξενώνα και δημιουργούν εξαιρετικές συνθήκες διαμονής.

νεται ξαφνικά υπερβολική, εκτός από την κεντρική θέρμανση μπουμπουνίζει και η ξυλόσομπα.

Πάνω από το κρεβάτι μας υπάρχει ένα μεγάλο παράθυρο, με κλίση που παρα-κολουθεί τη κλίση της στέγης. Έτσι όπως σηκώνουμε τα μάτια μας, αντικρίζουμε μέσα από το τζάμι τον ουρανό, έχουμε την αίσθηση πως είμαστε ξαπλωμένοι στο ύπαιθρο. Για κάποια λεπτά, μερικά λαμπερά αστεράκια βρίσκουν δίοδο ανάμεσα στα βαρειά σύν-νεφα, ύστερα εξαφανίζονται οριστικά. Ο ύπνος έρχεται γλυκά και αβίαστα ανάμεσα στους ήχους των καυσόξυλων και στο σφύ-ριγμα του χιονιά στις οξείες του δάσους.

ΛΕΥΚΟ, ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΠΡΩΙΝΟ

Όταν την προηγούμενη μέρα ξεκινούσαμε από τη Θεσσαλονίκη οι προοπτικές του ταξιδιού σταματούσαν σε μια βραδιά απόσταξης τσίπουρου στο Λέχοβο. Τίποτε δεν προδι-

αδύνατο να βρούμε στην πόλη. Μετά τη νυχτερινή χιονόπτωση ο ουρανός είναι πιο ανάλαφρος, ανάμεσα στα σύννεφα παρεμβάλλονται μεγάλα τμήματα έντονου γαλάζιου. Είναι μεγάλη δυστυχία, που ένα τέτοιο κρυστάλλινο πρωινό είμαστε υποχρεωμένοι να επιστρέψουμε στην Θεσσαλονίκη.

Το αγέραςτο COROLLA προθερμαίνεται αρκετή ώρα για να διώξει τους πάγους από πάνω του. Καθώς δεν έχουμε μαζί μας αλυσίδες προτιμάμε ν' αποφύγουμε τον χθεσινοβραδινό ασφαλτόδρομο, που με τις αλληπάλληλες στροφές και τις έντονες κλίσεις θα μπορούσε εξαιτίας του παγετού να είναι επικίνδυνος. Ο Γιώργος μας περιγράφει μια εναλλακτική διαδρομή, που μέσα από δασικούς δρόμους θα μπορούσε να μας οδηγήσει στην Κλεισούρα και από κει στο Λέχοβο.

-Είναι μια πολύ πιο σύντομη διαδρομή, που για 10 περίπου χιλιόμετρα διασχίζει όλο το δάσος, μέσα από τοπία συναρπαστικά και θέα προς τη λίμνη της Καστοριάς. Ωστόσο οι δασι-

Ο εξαιρετικός διάκοσμος, οι αναπαυτικοί καναπέδες και αναμμένο τζάκι, σε συνδυασμό με τη θερμή φιλοξενία, προσφέρουν στους επισκέπτες του Ορεινού Ξενώνα Μουρικού το ιδανικό περιβάλλον για ξεκούραση και φυγή από την καθημερινότητα.

κοί δρόμοι χρειάζονται μεγάλη προσοχή γιατί κρύβουν πολλές παγίδες, σημεία με λάσπη ή "ανεμοσούρια", δηλαδή μεγάλες συγκεντρώσεις χιονιού που συσσωρεύονται από τον άνεμο. Μένουμε για λίγο αναποφάσιστοι, δεν είναι εύκολη η επιλογή.

-Προτείνω την γνωστή από χθες ασφάλτινη διαδρομή, λέω στην Άννα για να δω τις αντιδράσεις της. Έστω και δύσκολα, έστω και πολύ αργά, πιστεύω πως θα καταφέρουμε να κατεβούμε από τα 1600 μέτρα.

Στο πρόσωπό της ζωγραφίζεται η απογοήτευση.

-Όπως νομίζεις, μου λέει.

Δεν χρειαζόμουν τίποτε περισσότερο.

-Θα μπορούμε στο δάσος, λέω στο Γιώργο.

-Το λέει η ψυχή σας, λέει χαμογελώντας ο φίλος μας. Καλή τύχη και καλή αντάμωση.

Αμέσως μετά το ξέφωτο ο δασικός δρόμος κατηφορίζει δεξιά. Το χιόνι είναι παχύ, το έδαφος πολύ ανώμαλο, το COROLLA αρχίζει να κινείται αριστερά - δεξιά, σαν μεθυμένο. Σε μια κατηφορική στροφή λίγο πιο κάτω ξεφεύγει από τον έλεγχό μου και βυθίζεται στο πλάι του δρόμου μέσα σε παχύ

στρώμα χιονιού.

-Αυτά είναι τα ανεμοσούρια που έλεγε ο Γιώργος. Έλα τώρα να το βγάλουμε, λέω στην Άννα.

Η κατηφορική κλίση μας βοηθάει, έτσι μετά από λίγο το αυτοκίνητο ξαναβρίσκεται στο δρόμο. Όσο περνάει η ώρα συνηθίζω περισσότερο, σε αρκετά σημεία όμως το οδόστρωμα είναι τόσο ανώμαλο, που το χαμηλό αυτοκίνητο "βρίσκει" πολλές φορές από κάτω, ευτυχώς χωρίς δυσάρεστες συνέπειες. Κάθε στροφή του δρόμου μας οδηγεί σε χαμηλότερο υψόμετρο, το χιόνι σταδιακά αραιώνει, τα χαμόγελα αισιοδοξίας επιστρέφουν. Ήδη όμως ένας νέος κίνδυνος εμφανίζεται μπροστά μας. Είν' ένα επίπεδο ξέφωτο με πολλή λάσπη. Στο κέντρο περίπου του ξέφωτου σχηματίζεται ένα τρίστηρο. Προς τα αριστερά και τα δεξιά ο δρόμος κατηφορίζει απότομα, ενώ στην ευθεία είναι ανηφορικός και λασπωμένος. Σταματάμε και βγαίνουμε έξω για να εκτιμήσουμε την κατάσταση. Αρχικά βαδίζω προς τα δεξιά, 50 μέτρα, 100 μέτρα, ο δρόμος δείχνει αξιόπιστος, ξαφνικά όμως σχηματίζει ένα τεράστιο τέλμα με

Άψογα από κάθε
άποψη τα δωμάτια
προσφέρουν
συνθήκες ιδανικές για
ηρεμία και
ξεκούραση. Ο
Ορεινός Ξενώνας
Μουρικίου διαθέτει
συνολικά 12 δωμάτια
(6 δίκλινα, 5 τρίκλινα,
1 τετράκλινο) και μια
καταπληκτική σοφίτα
με 6 κλίνες.

Ο χώρος της τραπεζαρίας είναι διαμορφωμένος μπροστά στα παράθυρα με θέα το δάσος της οξιάς. Εδώ κυριαρχούν οι απαλοί χρωματισμοί και η τεράστια ξυλόσομπα.

Η τεράστια σοφίτα με τα 6 κρεβάτια και τις άφθονες ανέσεις της, είναι από τα γραφικότερα σημεία του Ξενώνα και μπορεί να προσφέρει στιγμές ξεχωριστές σε μια μεγάλη συντροφιά.

βαθεία χαντάκια και λάσπη που ξεπερνούν τις δυνατότητες αυτοκινήτου και οδηγού. Ο αριστερός πάλι δρόμος καταλήγει σ' ένα λαβυρινθώδες δίκτυο λαισπωμένων αγροτικών δρόμων, που απομακρύνονται πολύ από τον βασικό προσανατολισμό μας και είναι άγνωστο που καταλήγουν.

-Είμαστε λοιπόν παγιδευμένοι; ρωτάει η Άννα.
-Δεν ξέρω, θα το δείξει η ευθεία.

Ανηφορίζω το δρόμο με τα πόδια, το χώμα είναι μαλακό και ύπουλο. Το μόνο παρήγορο είναι, ότι απουσιάζουν οι πέτρες και τα επικίνδυνα πρανά. Έτσι, ακόμη κι αν ντεραπάρω και βγω από το δρόμο, δεν διατρέχω σοβαρό κίνδυνο. Από προηγούμενες εμπειρίες μου ο μόνος τρόπος να μην κολλήσω στη λάσπη, είναι να ανεβώ την ανηφόρα με την μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα.

Κατεβαίνει η Άννα από το αυτοκίνητο, "πρώτη", "δευτέρα", φουλ γκάζια, πανδαιμόνιο θορύβων κάτω από το αυτοκίνητο, κομμάτια λάσπης πετάγονται από παντού, δυο-τρεις φορές το COROLLA ντεραπάρει, άλλες τόσες κινδυνεύει να κολλήσει σε κρίσιμα σημεία, δευτερόλεπτα έντασης και αγωνίας και, επιτέλους, κάποτε η ανηφόρα τελειώνει. Βγαίνω και παίρνω μια βαθεία ανάσα, επι-

θεωρώ το αυτοκίνητο, είναι αγνώριστο, έτσι όμως που το βλέπω, νιώθω να το αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Η διαδρομή ως την Κλεισούρα επιφυλάσσει πολλές ακόμα εκπλήξεις, λάσπες, νεροφαγώματα, λιμνούλες μέσα στο δρόμο αλλά και τοπία εξαιρετικής ομορφιάς με τη λίμνη της Καστοριάς και την κορυφογραμμή της Πίνδου. Πλησιάζοντας στο εκκλησάκι του Προφητηλία πάνω από την Κλεισούρα οι οδικές περιπέτειες έχουν τελειώσει οριστικά, το οδόστρωμα είναι και πάλι αξιόπιστο. Δυόμιση ώρες μετά την αναχώρησή μας από τον Ξενώνα του Μουρικού, το ιστορικό μεγαλοχώρι του νομού Καστοριάς προβάλλει σκαρφαλωμένο σε υψόμετρο 1200 μέτρων, με τις έντονες κλίσεις των στενών του δρόμων, τα γραφικά σπίτια, τις εκκλησιές και τα καμπα-ναριά του. Λίγα λεπτά αργότερα στα καλντε-ρίμια του Λέχουβου είναι εμφανή τα ίχνη της χθεσινής χιονόπτωσης, το κρύο είναι διαπεραστικό. Στην κεντρική πλατεία του ωραίου χωριού ο "Γεροπλάτανος", η γραφικότερη ταβερνούλα του φίλου μας του Χρήστου, μας υποδέχεται με αναμμένο τζάκι και υφαντά στρωσίδια. Γεμίζει το τραπέζι μας ο Χρήστος με παραδοσιακές πίτες και εξαιρετικά ντόπια

κρέατα, τσίπουρο, κρασί, γλυκά του κουταλιού από τα χέρια της μητέρας του. Προς μεγάλη απογοήτευσή του καταναλώνουμε πολύ μικρές ποσότητες απ' όλα αυτά, το ταξίδι ως τη Θεσσαλονίκη είναι μακρύ και δύσκολο.

ΟΡΕΙΝΟΣ ΞΕΝΩΝΑΣ ΜΟΥΡΙΚΙΟΥ, Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Όσο κι αν προσπαθήσαμε πέρυσι στην πρώτη μας γνωριμία, να πείσουμε τον Γιώργο να δημοσιεύσουμε κάποιες φωτογραφίες από τον ξενώνα σε συνδυασμό με την γύρω περιοχή, στάθηκε αδύνατο.

-Δεν αισθάνομαι ακόμα απόλυτα έτοιμος, η σοφία όπως και κάποια άλλα πράγματα είναι ημιτελή, δεν θέλω ν' απογοητευθεί κανένας αναγνώστης του περιοδικού, που ενδεχομένως θα μας τιμούσε με την επίσκεψή του.

Αναγκαστήκαμε να σεβαστούμε την επιθυμία του θαυμάζοντας παράλληλα τον υψηλό επαγγελματισμό και την ευαισθησία του. Έναν ακριβώς χρόνο μετά, τον Οκτώβριο του 2000, η φωνή του Γιώργου από τα υψίπεδα της Δυτικής Μακεδονίας δεν έχει πια κανένα ενδοιασμό. Ναι, τώρα πιστεύει, πως ο ξενώνας του είναι έτοιμος να παράσχει αξιοπρεπείς

υπηρεσίες. Δεν χρειάζεται να το σκεφτούμε καθόλου, ξεκινάμε αμέσως.

Διασχίζουμε τον κάμπο της Βέροιας και την ορεινή διάβαση της Καστανιάς και μετά, για 25 περίπου χιλιόμετρα, απολαμβάνουμε την οδική εμπειρία της **Εγνατίας Οδού**, του περίφημου αυτού αυτοκινητόδρομου, που σε λίγα χρόνια θα διασχίζει απ' άκρη σ' άκρη όλη την Βόρεια Ελλάδα.

Η πόλη της Πτολεμαΐδας, 160 σχεδόν χιλιόμετρα από τη Θεσσαλονίκη, εμφανίζεται κυκλωμένη από την βαρεία ατμόσφαιρα, που δημιουργούν ασταμάτητα οι ατμοηλεκτρικοί σταθμοί της ΔΕΗ. Από την πόλη της Πτολεμαΐδας παίρνουμε κατεύθυνση νοτιοδυτική για Αναρράχη και αμέσως μετά αρχίζουμε ν' ανηφορίζουμε τις αλληπάλληλες στροφές για Βλάστη. 22 περίπου χιλιόμετρα μετά την Πτολεμαΐδα φτάνουμε στον γνωστό μας αυχένα.

Η πινακίδα που δείχνει την κατεύθυνση της Βλάστης είναι πάντα στη θέση της. Τη φορά όμως αυτή επισημαίνουμε στο φως της μέρας ένα περιφραγμένο εξωκκλήσι. Εί- ναι το εκκλησάκι του "**Κοσμά και Χρυσοστόμου**", που είχε περάσει απαρατήρητο μέσα σ' εκείνη την ψυχρή και βροχερή νύχτα, ακριβώς ένα χρόνο

Με υψόμετρο 2111 μέτρα το βουνό Σινιάτσικο ή Άσκιο είναι βατό και προσιτό, με πολλούς και καλούς δασικούς δρόμους και εκτεταμένα βοσκοτόπια.

πριν. Ξαναστρίβουμε δεξιά στον φαρδύ καλοστρωμένο χωματόδρομο και μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο πάνω σταματάμε. Μια υπέροχη κοιλάδα εκτείνεται προς τα νότια, το χωριό της **Βλάστης** προβάλλει σε υψόμετρο 1200 μέτρων, κουρνιασμένο στους πρόποδες του **Σινιάτσικου**. Είναι μια συνολική εικόνα συναρπαστική, που αγνοούσαμε την ύπαρξή της στην πρώτη σκοτεινή προσέγγιση της περιοχής.

Λίγο πιο πάνω μια πινακίδα μας δείχνει την κατεύθυνση του ξενώνα και, 4 χιλιόμετρα μετά την διασταύρωση της Βλάστης, προβάλλει μέσα στο απογευματινό φως το γνωστό μας ξέφωτο και ο πέτρινος όγκος του ξενώνα. Μοιάζει σαν να μην άλλαξε τίποτε σ' ένα χρόνο. Ξαναβλέπουμε την πέτρινη βρύση στην αρχή του ξέφωτου και λίγα μέτρα πιο κάτω την αρχή του αξέχαστου εκείνου δασικού δρόμου που μας είχε οδηγήσει στην Κλεισούρα. Οι σωροί των κομμένων ξύλων της οξιάς είναι πάντα με τάξη σφιβαγμένοι στα υπόστεγα του ξενώνα, ενώ δεν παύει να

βγαίνει καπνός και μυρωδιά ξύλου από την καμινάδα του.

Είναι ωραίο να επιστρέφει κανείς σε τόπους και ανθρώπους που του άφησαν ωραίες αναμνήσεις. Δυστυχώς όλο και περισσότερο τα τελευταία χρόνια στερούμαστε αυτό το προνόμιο, αφού είμαστε υποχρεωμένοι να αλλάζουμε συνεχώς παραστάσεις για τις ανάγκες του περιοδικού. Ο Γιώργος απουσιάζει για λίγο στην Πτολεμαίδα, έτσι μας υποδέχεται ο **Σπύρος**, ένας νέος ευγενέστατος, που εργάζεται στον ξενώνα και αμέσως φροντίζει να μη μας λείψει τίποτε.

-Ο Γιώργος μου είπε να σας ετοιμάσω το περσινό δωμάτιο, που σας είχε αρέσει τόσο πολύ, μας λέει καθώς ανεβαίνουμε την ξύλινη σκάλα, που πνίγει κάτω απ' το παχύ της χαλί τον ήχο των βημάτων μας.

Είναι απόγευμα, ο ήλιος αντέχει καμιά ώρα ακόμα ώσπου να βασιλέψει, επωφελούμαστε από τον καλό καιρό και πάμε μια βόλτα με το Σπύρο στο εκκλησάκι του Προφήτηλία, πάνω από τη Βλάστη, στους πρόποδες του Σινιά-

τσικου. Δρυοδάσος καταπληκτικό, ανάμεικτο με οξιές, τα πόδια μας βυθίζονται μαλακά σ' ένα απέραντο στρώμα ξερόφυλλων, που και που σκύβουμε και μαζεύουμε μερικά μανιτάρια του είδους *Macrolepiota procera*. Μερικές ώρες αργότερα θα είναι ένα νόστιμο συμπλήρωμα του δείπνου μας. Ο ήλιος χάνεται, η βραδινή δροσιά πέφτει πάνω μας διαπεραστική, είναι ώρα να γυρίσουμε στη θαλπωρή του τζακιού και της ξυλόσομπας.

Καθώς μας αντικρίζει ο Γιώργος μας υποδέχεται θερμά, χαμογελαστός και εγκάρδιος όπως και την πρώτη φορά. Χωρίς το άγχος της πρωινής αναχώρησης αφήνουμε τις ώρες να κυλούν αβίαστα δίπλα στο τζάκι, με κόκκινο κρασάκι και κουβεντούλα. Πριν ανεβούμε στο δωμάτιό μας βγαίνω για λίγο έξω από τον

καλοστρωμένο χωματόδρομο και μετά από ένα περίπου χιλιόμετρο ανηφορίζουμε αριστερά σ' έναν ομαλό λόφο, που στην κορυφή του δεσπόζει ένα ξύλινο πυροφυλάκιο. Κύριο χαρακτηριστικό της θέας αυτή την ώρα είναι η πρωινή καταχνιά που καλύπτει την πεδιάδα της Πτολεμαΐδας, ενώ οι πανύψηλες κορυφές του *Ολύμπου* προς τα νοτιοανατολικά και του *Καϊμακτσαλάν* προς τα βόρεια, αναδύονται εντυπωσιακά πάνω από τα σύννεφα και τις ομίχλες. Με λίγη προσοχή διακρίνουμε το *Νυμφαίο* σκαρφαλωμένο στις πλαγιές του και πιο κάτω στην πεδιάδα την μικρή λίμνη *Χειμαδίτιδα*. Πολύ κοντά μας στα νότια ορθώνεται πεντακάθαρο το *Σινιάτσικο* ή *Άσκιος* με τις ολόγυμνες κορυφές του που φτάνουν τα 2111 μέτρα.

Στα χαμηλότερα υψόμετρα του ορεινού όγκου του Μουρικίου κυριαρχούν με τους εντυπωσιακούς κορμούς τους οι καστανιές, αληθινά μνημεία της φύσης εδώ και πολλούς αιώνες.

ξενώνα. Καιρός γλυκύτατος, μυριάδες τα άστρα στον ουρανό, τίποτε δεν θυμίζει την παγερή νύχτα και την χιονοθύελλα πριν από ένα χρόνο.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΝΙΑΤΣΙΚΟ ΣΤΗΝ ΚΛΕΙΣΟΥΡΑ

Πριν ακόμα ψηλώσει ο ήλιος πάνω απ' τις οξιές, η τεράστια ξυλόσομπα αρχίζει να μπουμπουνίζει δίπλα στα παράθυρα της τραπέζαρίας. Το πρόγευμα και ο πρωινός καφέ με θέα το δάσος μας προδιαθέτουν για ένα δυναμικό ξεκίνημα της μέρας. Ένα ολοκαίνουργιο NISSAN 4X4 με απεριόριστες εκτός δρόμου δυνατότητες μας περιμένει έξω από τον ξενώνα. Με οδηγό και ξεναγό τον Γιώργο ξεκινάμε για να γνωρίσουμε την ευρύτερη περιοχή. Κινούμαστε στον φαρδύ

-Πρώτη φορά αντικρίζω το Σινιάτσικο από τόσο κοντά, λέω στο Γιώργο. Από τις αποστάσεις που το έβλεπα ως τώρα, το φανταζόμουν πολύ πιο άγριο και δυσπρόσιτο.

-Είναι πολύ όμορφο βουνό, λέει ο φίλος μας. Μια και είμαστε τόσο κοντά, προτείνω να το γνωρίσουμε, έστω και για λίγο.

Αφήνουμε χαμηλότερα τη Βλάστη τυλιγμένη στην πρωινή καταχνιά και τους καπνούς των καμινάδων της και ανηφορίζουμε με το NISSAN στις ήπιες πλαγιές και τους ομαλούς χωματόδρομους του Σινιάτσικου. Περνάμε το καταφύγιο του "Χιονοδρομικού - Ορειβατικού Πτολεμαΐδος" (Χ.Ο.Π) και συνεχίζουμε σε σημεία με εκτεταμένα βοσκοτόπια. Σ' αυτά τα ήρεμα λιβάδια βρίσκουν τροφή όλους τους θερινούς μήνες τα κοπάδια των γιδοπρόβατων της Βλάστης, που είναι φημισμένη για το

τυρί, το κασέρι και το μανούρι της. Η περιοχή πρέπει να είναι πολύ γνωστός κυνηγότοπος, αφού πολύ συχνά συναντάμε κυνηγούς με τα σκυλιά τους.

Ήδη το βόρειο συγκρότημα των κορυφών ορθώνεται πολύ κοντά μας, με απότομες βραχώδεις ορθοπλαγιές και χαραδρώσεις. Η πρόσβαση όμως από την ανατολική κορυφογραμμή δείχνει πολύ προσιτή, αφού το έδαφος είναι ομαλό και οι κλίσεις ήπιες. Αντίθετα απ' ό,τι δείχνει από μεγάλη απόσταση, το Σινιάτικο δεν είναι εντελώς γυμνό. Μέχρι τα 1600-1700 μέτρα είναι κατάφυτο στις χαράδρες του με πυκνά δάση οξιάς, ενώ σε χαμηλότερα υψόμετρα κυριαρχούν εκτεταμένα δρυοδάση.

Κινούμαστε τώρα σε μια θεαματική διαδρομή χαραγμένη στο απότομο πρανές μιας χαράδρας. Ξαφνικά ο δρόμος χάνεται από τα μάτια μας. Μια εκτεταμένη κατολίωση έχει προκαλέσει την αποκόλληση μεγάλων όγκων βράχων και χωμάτων. Το χειρότερο όμως είναι, ότι ένας πελώριος βράχος έχει σταθεί κυριολεκτικά στη μέση του δρόμου, η μετακίνησή του με ανθρώπινες δυνάμεις είναι απολύτως αδύνατη. Σταματάμε και κατεβαίνουμε. Ανάμεσα στο βράχο και την άκρη του δρόμου έχει απομείνει ένα πολύ στενό πέρασμα. Κάτω από το δρόμο χάσκει ένας γκρεμός τουλάχιστον 50 μέτρων. Προς στιγμήν έχω την εντύπωση ότι το πέρασμα, έστω και οριακά, μπορεί να χωρέσει το NISSAN. Ο Γιώργος κουνάει με αμφιβολία το κεφάλι του αλλά,

έστω και απρόθυμα, δέχεται να το επιχειρήσει. Αρχίζει να κινείται με μηδενική ταχύτητα, παρακολουθώντας με προσοχή τις οδηγίες μου. Το ογκώδες NISSAN περνάει ξυστά από τον βράχο χωρίς να τον ακουμπήσει, ήδη όμως οι δεξιοί τροχοί ισορροπούν επικίνδυνα, ακριβώς στο χείλος του γκρεμού. Λέω στον Γιώργο να σταματήσει, ελέγχο το πρανές, είναι σαθρό, δεν παρέχει καμιά ασφάλεια, αν υποχωρήσει, οι δεξιοί τροχοί θα βρεθούν στον αέρα και το αυτοκίνητο στο γκρεμό. Μου είναι αδύνατον να αναλάβω τέτοια ευθύνη. Με την μεγαλύτερη δυνατή προσοχή ο Γιώργος βάζει την όπισθεν και απεργλωβίζει το αυτοκίνητο από την δυσχερέστατη θέση του. Τώρα πια δεν έχουμε άλλη επιλογή. Πρέπει να εγκαταλείψουμε την περιήγησή μας και να κινηθούμε με την όπισθεν έως ότου συναντήσουμε ένα σημείο αρκετά φαρδύ για να γυρίσουμε. Και τότε ο Γιώργος δείχνει να φωτίζεται.

-Θα επιχειρήσουμε να μετακινήσουμε τον βράχο με κάποιον ιμάντα.

-Αδύνατον, του λέω, ο βράχος είναι υπερβολικά βαρύς.

Βγάζει έναν ισχυρότατο ιμάντα και, αφού τον προσαρμόζει στον κοτσαδόρο, τον τυλίγει γύρω από τον βράχο. Μουγκρίζει το θηριώδες πετρελαιοκίνητο NISSAN των 2500 κυβικών εκατοστών και, λίγο-λίγο, καταφέρνει να μετακινήσει το πελώριο εμπόδιο, 30 περίπου εκατοστά από τη μέση του δρόμου, όσο χρειαζόμασταν για να περάσουμε με ασφάλεια.

Το ορεινό συγκρότημα του Μουρικίου, με το προσιτό έδαφος και το ήπιο ανάγλυφο, παρέχει μεγάλες δυνατότητες για περίπατο και αναψυχή μέσα στο δάσος.

Όσοι δεν έχουν την τύχη να συναντήσουν ζωντανή αρκούδα στα γύρω βουνά, μπορούν να αρκестθούν στο είδωλό της, που έχει στηθεί στην πλατεία της Βλάστης και υποδηλώνει την ισχυρή και συχνή παρουσία του επιβλητικού αυτού ζώου στην περιοχή.

Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα συναντάμε το χωριό *Νάματα*, περικυκλωμένο από λόφους και αθέατο ως την τελευταία στιγμή. Κατηφορίζουμε προς το πεδινό χωριό **Σησάνι**, φημισμένο για τα φασόλια του και το μεσημεράκι καταλήγουμε στην πλατεία της Βλάστης. Μεγάλο χωριό η Βλάστη, με ζωηρή κίνηση το καλοκαίρι αλλά μόνον μερικές δεκάδες οικογένειες το χειμώνα. Καθόμαστε στο καφεενεδάκι, κάτω από τον ζεστό μεσημεριάτικο ήλιο και την αφύσικα υψηλή φετινή θερμοκρασία. Ο Γιώργος έχει πολλούς γνωστούς και φίλους εδώ, μας κερνάνε ντόπιο δυνατό τσίπουρο, έρχονται στη συντροφιά μας κυνηγοί και κτηνοτρόφοι. Όλοι έχουν δει πολλές φορές αρκούδες στα δάση και στις χαράδρες, κάποιοι μάλιστα μόλις μερικές μέρες πριν, καθένας διηγείται τη δική του ιστορία.

-Ζουν πολλές αρκούδες στην ευρύτερη περιοχή, λέει ο Γιώργος, τέσσερις φορές ως τώρα έχω συναντήσει στο δρόμο μου το επιβλητικό αυτό ζώο.

Σκέφτομαι με απογοήτευση τις δικές μας μηδενικές εμπειρίες οπτικής επαφής με αρκούδα σε φυσικό περιβάλλον, παρά τις τόσες πολύχρονες μετακινήσεις μας στα δάση και

στα βουνά της Βόρειας Ελλάδας. Ίσως για κάποιους από μας τους άτυχους στήθηκε το μικρό τσιμεντένιο άγαλμα της Αρκούδας στην πλατεία της Βλάστης, για να μας θυμίζει την έντονη παρουσία της στην περιοχή.

Μισοζαλισμένοι από το τσιπουράκι και τον ήλιο του Οκτώβρη, επιτρέπουμε στους εαυτούς μας μια μικρή μεσημεριανή ανάπαυλα στον ξενώνα. Νωρίς το απόγευμα ξαναμπάνουμε στο Νισσάν.

-Σκέφτομαι ν' αναβιώσουμε την περσινή σας διαδρομή ως την Κλεισούρα, λέει ο Γιώργος, χωρίς όμως τις ανασφάλειες και τις περιπέτειες που είχατε αντιμετωπίσει τότε.

Αρχίζουμε να κατηφορίζουμε και πάλι τον δαιτικό δρόμο δίπλα από τη βρύση, μέσα στο πυκνό δάσος της οξιάς. Χωρίς χιόνι πια, το οδόστρωμα αποκαλύπτει όλες τις ανωμαλίες του, τις μεγάλες πέτρες, τα βαθειά νεροφαγώματα.

-Είναι δυνατόν να πέρασε από δω το COROLLA; αναρωτιέμαι.

Μέσα στη σιγουριά του ανεπηρέαστου από εδαφικές ανωμαλίες NISSAN έχουμε τη δυνατότητα να απολαύσουμε τη διαδρομή με τα έξοχα φθινοπωρινά χρώματα του δάσους. Μερικά χιλιόμετρα πιο κάτω ξαναβρι-

Η περιοχή "Χαρούμπα", πέντε μόλις χιλιόμετρα από τον Ορεινό Ξενώνα του Μουρικίου, είναι ένας από τους ωραιότερους χώρους αναψυχής, με ήπιο λιβάδι δίπλα στο δάσος και άφθονα νερά.

σκόμαστε στο ξέφωτο με το αξέχαστο εκείνο τρίστρατο.

-Ο αριστερός δρόμος οδηγεί εδώ πιο κάτω στην περιοχή "Χαρούμπα", λέει ο Γιώργος.

Κατεβαίνουμε και περιπλανιόμαστε για λίγο ανάμεσα στις βρύσες, στα άφθονα νερά, στα ήπια λιβαδάκια, σ' όλη αυτή την περιοχή, που είναι χώρος ιδανικός για κατασκήνωση, ιδιαίτερα κατά τους θερινούς μήνες.

-Μέχρι και λιμνούλα μπορεί να δημιουργηθεί εδώ, αν εκτρέψουμε λίγο τη ροή των νερών, καταλήγει ο Γιώργος. Αν κατηφορίσουμε προς τα δεξιά, ο δρόμος μπαίνει βαθειά μέσα στο δάσος, σε μια διαδρομή εξαιρετικής ομορφιάς, που κι αυτή καταλήγει στην Κλεισούρα. Εμείς όμως θα συνεχίσουμε ευθεία, την ανηφορική διαδρομή που εσείς ακολουθήσατε. Ξαναθυμόμαστε τις ομαλές λοφοπλαγιές,

καλυμμένες με καφετιές φτέρες, τις καστανιές, τις βάλανιδιές και τις οξιές με τα πληθωρικά τους χρώματα και, δυό τρία χιλιόμετρα πιο πάνω, ανοίγει μπροστά μας η πανοραμική θέα της Καστοριάς με τη λίμνη της και πιο πίσω τους ορεινούς όγκους της Πίνδου. Είν' ένα θέαμα ασύγκριτο, ένας τόπος θαυμάσιος για ημερήσια εκδρομή, σ' ένα από τα συναρπαστικότερα τοπία της Ελληνικής γης.

Χτισμένη αμφιθεατρικά σε υψόμετρο 1200 μέτρων, η Κλεισούρα είναι ένα ιστορικό χωριό του νομού Καστοριάς με μεγάλη γραφικότητα.

Τα καλοκαίρια είναι δροσερά σ' αυτό το υψόμετρο, ενώ οι χειμώνες χαρακτηρίζονται από χαμηλές θερμοκρασίες και άφθονο χιόνι.

Χαμηλώνει ο ήλιος πάνω από την κορυφογραμμή της Πίνδου, το Βίτσι στα βόρεια φωτίζεται για λίγο ακόμα κι ύστερα σκουραίνει. Κατηφορίζουμε προς την Κλεισούρα. Εδώ, στο υψόμετρο των 1200 μέτρων έχουν ανάψει από ώρα οι καμινάδες, το όμορφο κεφαλοχώρι ετοιμάζεται να υποδεχθεί την ψυχρή νύχτα του Οκτώβρη.

Το πρώτο πράγμα που αντικρίζω καθώς ανοίγω την πόρτα του ξενώνα είναι μια φυσιογνωμία γνώριμη από χρόνια. **Ο Θοδωρής ο Κουνάκης** από την Πτολεμαΐδα, φίλος παλιός και αγαπημένος, σηκώνει το κεφάλι του και με ατενίζει μ' εκείνο το τόσο οικείο διαπεραστικό και σκωπικό του ύφος.

-Καλώς όρισες γέροντα στα λημέρια μας. Παρόλα τα χρόνια που πέρασαν από πάνω σου, είσαι ακόμα αναγνωρίσιμος.

-Καλώς σε ξαναβρίσκω νεαρέ μου. Αφού εξακολουθείς να 'χεις μπροστά σου ένα ποτήρι κόκκινο κρασί, σημαίνει πως αντιστέκεσαι ακόμα στο χρόνο.

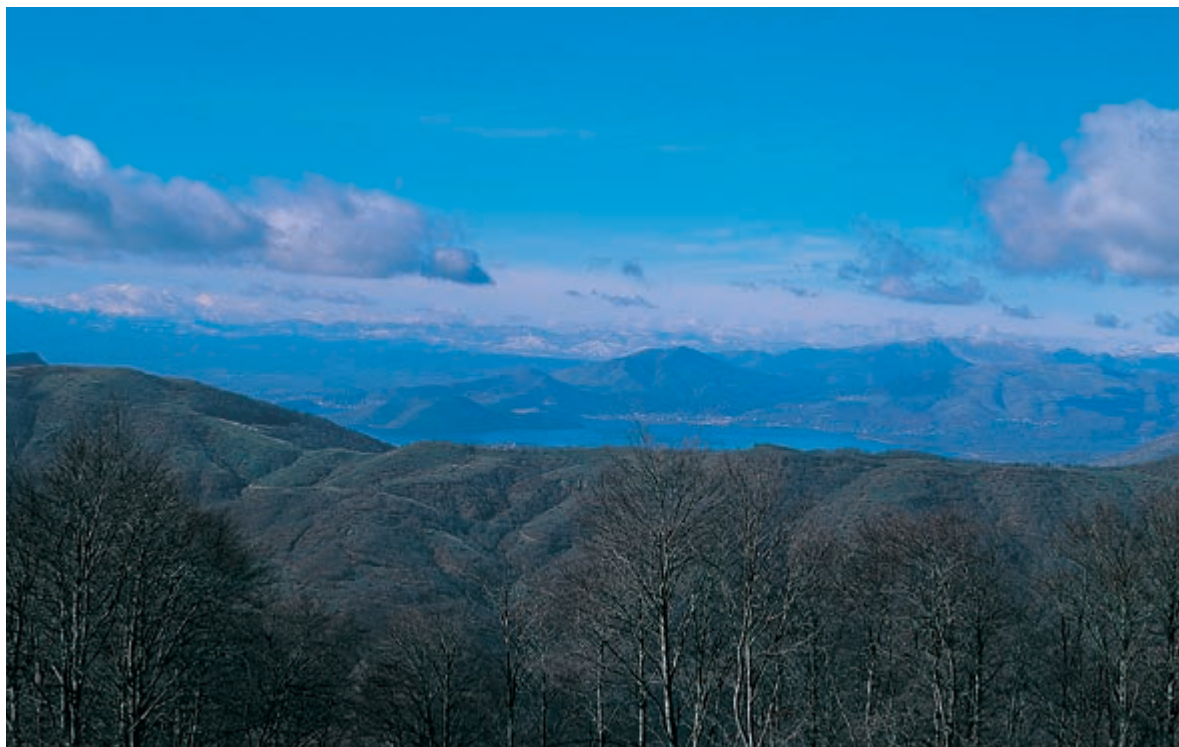
Ανοίγουν οι αγκαλιές, τσουγκρίζουν τα ποτήρια, ξανάρχονται στο νου θύμιση παλιές,

τότε που ο χρόνος ήταν πιο φιλικός μαζί μας και αρκούσε ένα απλό τηλεφώνημα, για να γεφυρώσει σε λιγότερο από δυο ώρες την απόσταση ανάμεσα στη Θεσσαλονίκη και την Πτολεμαΐδα. Αργά το βράδυ ο Θοδωρής κι ο φίλος του ο Παναγιώτης μας αποχαιρετούν. Καθισμένος δίπλα στο αναμμένο τζάκι έχω όλη την ώρα να σκεφτώ, πως οι φίλοι έχουν υποχρέωση ιερή που και που να συναντιούνται, ανεξάρτητα από χρόνο, υποχρεώσεις και απόσταση.

ΜΟΥΡΙΚΙ
ΣΤΙΣ ΠΛΑΓΙΕΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ

Το πρωινό μας ξαναβρίσκει να απολαμβάνουμε τη θεαματική διαδρομή απέναντι από τη λίμνη της Καστοριάς.

Υστερα διασχίζουμε την Κλεισούρα με την ζωηρή πρωινή της κίνηση και στη συνέχεια κατευθυνόμαστε στις βόρειες και ανατολικές πλαγιές του Μουρικίου. Διαδρομές θαυμάσιες, με συνεχείς εναλλαγές. Άλλοτε κινούμαστε κάτω από τον ίσκιο πανύψηλων δέντρων

Η εικόνα της πόλης της Καστοριάς με την λίμνη της είναι ένα από τα θεαματικά σημεία της δασικής διαδρομής ανάμεσα στον Ορεινό Ξενώνα του Μουρικίου και στην Κλεισούρα.

οξιάς. Εκεί τα βήματά μας βυθίζονται απαλά μέσα σε παχύ στρώμα από ξερόφυλλα. Άλλοτε πάλι βγαίνουμε σε ηλιόφωτα λιβα-δάκια, με πλούσιο χορτάρι και τεράστια μανι-τάκια, που φέρνουν στο νου ομπρέλλες ανοιγ-μένες στην ακροθαλασσιά. Το εκκλησάκι του Προφητηλίου της Κλεισούρας μας γνέφει ειρηνικά από το ύψος της κορυφής του, είν' ένας τόπος ήρεμος, ειδυλλιακός, γεμίζει την ψυχή μας αγαλλίαση. Πιο χαμηλά αλλάζει πάλι το τοπίο. Πυκνά δρυοδάση, καστανιές με πελώριους κορμούς, που στέκουν θαλεροί και ολόρθοι, παρόλους τους αιώνες που διάβηκαν από πάνω τους. Ρέματα και ρυάκια με άφθο-να νερά, βρυσούλες που τρέχουν αταμά-τητα, παρόλη τη φοβερή καλοκαιρινή ξηρασία, σφενδάμια με ζωηρά κοκκινωπά φυλλώματα, κάθε λίγο το Μουρίκι μας εκπλήσσει και μας εντυπωσιάζει με την ποικίλη ομορφιά του.

Πολλοί δασικοί δρόμοι αυλακώνουν τις βόρειες και ανατολικές πλαγιές του βουνού. Τις πιο πολλές φορές είναι ομαλοί και αξιόπιοτοι, κάποτε όμως κατηφορίζουν απότομα και σχηματίζουν βαθειά νεροφαγώματα ή

λάσπες, που στις βροχερές εποχές του έτους είναι αδιαπέραστες από συμβατικά αυτοκίνητα. Σε κάθε περίπτωση ο Γιώργος είναι πρόθυμος να προσφέρει την εμπειρία και τις γνώσεις του, πριν από κάθε εξερεύνηση της περιοχής.

Ως τις πρώτες απογευματινές ώρες, άλλοτε με τα πόδια κι άλλοτε με το πανίσχυρο NISSAN, διεισδύουμε σ' όλους σχεδόν τους δασικούς δρόμους των βόρειων και ανατολικών πλαγιών του Μουρικίου. Επιτρέφοντας στον Ξενώνα έχουμε την αίσθηση, ότι το υπέροχο αυτό βουνό είναι πια πολύ πιο φιλικό και γνώριμο. Υπάρχει όμως και κάτι ακόμα, που θεωρούμε απαραίτητο για να ολοκληρώσουμε την σφαιρική μας άποψη για το βουνό: η κορυφή του. Αποφασίζουμε να θυσιάσουμε την απογευματινή ξεκούραση και να εκμεταλλευτούμε το τελευταίο φως.

Η "κατάκτηση" της κορυφής είναι απλή και εύκολη, ένας ευχάριστος υγιεινός περίπατος για όλη την οικογένεια. Σε απόσταση 800 περίπου μέτρων από τον Ξενώνα συναντάμε μια διασταύρωση, που προς τα νότια καταλήγει

Σε πρώτο πλάνο μια τεράστια *Macrolepiota Procera* και στην κορυφή του λόφου το εκκλησάκι του Προφητηλίας της Κλεισούρας

Εξωκκλήσι Προφητηλίας της Κλεισούρας. Τα εκκλησάκια του Προφητηλίας, σκαρφαλωμένα πάντα σε μοναχικές και, πολλές φορές, δυσπρόσιτες βουνοκορφές, είναι μια από τις πιο οικείες και αγαπημένες εικόνες της Ελληνικής υπαίθρου.

στο ύψωμα του Πυροφυλακίου, ενώ προς τα δυτικά στο εκκλησάκι του *Αγίου Παντελεήμονα*, που δεσπόζει πάνω από τη Βλάστη. Λίγο πριν φτάσουμε στο εκκλησάκι, βγαίνουμε από τον δρόμο και ανηφορίζουμε. Ακόμα κι αν δεν βρούμε κάποιο μονοπάτι, δεν θ' αντιμετωπίσουμε κανένα πρόβλημα, αφού το έδαφος είναι ομαλό και σ' όλη την πορεία μας έχουμε οπτική επαφή μ' ένα θεαματικό συγκρότημα βράχων, που μας δείχνει την κατεύθυνση για την κορυφή. Το χαρακτηριστικό αυτών των βράχων, εκτός από τον επιβλητικό τους όγκο, είναι οι αναρίθμητοι πρασινοκίτρινοι λειχήνες που είναι κολλημένοι στην επιφάνειά τους και

δημιουργούν ένα απαράμιλλο μωσαϊκό χρωμάτων και σχημάτων. Ένα τέτοιο κομμάτι λευκής πέτρας, έξοχα διακοσμημένο με λειχήνες κοσμεί ήδη το γραφείο μας, μικρό, όμορφο ενθύμιο της ανάβασής μας στο Μουρίκι.

Σε λιγότερο από 20 λεπτά βρισκόμαστε στην κορυφή ή μάλλον σε τρεις διαδοχικές κορυφούλες, που απέχουν λίγα μέτρα μεταξύ τους. Οι κλιματολογικές συνθήκες εδώ πάνω αλλάζουν στη στιγμή. Ένα δυνατό και διαπεραστικό βοριαδάκι, που ως τώρα κρυβόταν πίσω από την πλαγιά που ανεβαίναμε, μας υποχρεώνει να φορέσουμε μπουφάν και να σηκώσουμε γιακάδες. Περιφέρουμε το βλέμμα, 360ο ολόγυρά μας. Παντού, ως τα βάθη του ορίζοντα, βουνοκορφές. Προσπαθώ να τις αναγνωρίσω. Ανατολικά, πάνω από την πεδιάδα της Εορδαίας με τις μόνιμες ομίχλες της, διακρίνεται η κορυφογραμμή του *Βερμίου*. Πιο μακριά, βορειότερα, ξεχωρίζει πάνω από τα σύννεφα, η ομαλή τριγωνική κορυφή του *Καϊμακτσάλαν*, και λίγο πιο βόρεια, αλλά πολύ κοντά μας, το *Βίτσι* με τις κεραίες του. Όλος ο δυτικός ορίζοντας καλύπτεται από την συνεχόμενη οροσειρά της *Πίνδου*, ενώ πολύ νοτιότερα στο βάθος κυριαρχούν οι θρυλικές κορυφές του *Ολύμπου*. Μπροστά μας ακριβώς δεσπόζει το *Σινιάτσικο* και στους πρόποδες του η Βλάστη. Αναζητούμε τον ξενώνα μας. Τον ανακαλύπτουμε χαμηλά στα νοτιοανατολικά, μια μικρή κουκίδα ανάμεσα

στο πυκνό δάσος της οξιάς.

Ο ήλιος χαμηλώνει πίσω από τα βουνά της Καστοριάς. Πρώτη η πεδιάδα της Εορδαίας και σιγά-σιγά οι χαμηλότερες κορυφές βυθίζονται στο σκοτάδι. Η πανύψηλη κορυφογραμμή του Ολύμπου είναι η τελευταία που φωτίζεται από τις ακτίνες της δύσης. Ύστερα γίνεται κι αυτή ένα αχνό περίγραμμα. Ψυχραίνει ακόμη πιο πολύ το βραδινό αεράκι. Καθώς κατηφορίζουμε την πλαγιά η σκέψη

μας συγκεντρώνεται στη ζεστή γωνιά που μας περιμένει, δίπλα στο αναμμένο τζάκι του ξενώνα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δυο φορές ετοιμαστήκαμε ν' αναχωρήσουμε απ' το Μουρίκι και ισάριθμες φορές, με κάποιο πρόσχημα, αναβάλαμε την αναχώρησή μας. Το τελευταίο πρωινό μας

βοήθε ορθίους σχεδόν απ' τα χαράματα.

Άπλωσε ο Σπύρος στην ξυλόσομπα τις μεγάλες φέτες του ζυμωτού ψωμιού να γίνουν φρυγανιές, γέμισε το τραπέζι μας με πίτες, μέλι και τσάι του βουνού, βούτυρο και τυρί από τη Βλάστη.

Σε λίγο ήρθε κι ο Γιώργος, να πιούμε μαζί το τελευταίο καφεδάκι.

-Μόλις ασπρίσει ο τόπος απ' τα χιόνια, θα σας ειδοποιήσω για να ρθειτέ.

Πολύ εύκολα και σύντομα φτάνει κανείς στο υψόμετρο των 1850 μέτρων της κορυφής του Μουρικού. Κάτω χαμηλά απλώνεται η πανέμορφη Βλάστη στους πρόποδες του Σινιάτσικου, ενώ ο Νοτιοανατολικός ορίζοντας κυριαρχείται από τις πανύψηλες κορυφές του Ολύμπου που στα τέλη του Οκτώβρη του 2000, δεν έχουν πάνω τους ίχνη χιονιού.

-Κι όταν την Άνοιξη πρασινίσουν τα λιβάδια και λουλουδιάσει το Σινιάτσικο, θα μαστε πάλι στο Μουρίκι, του απαντάω.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΞΕΝΩΝΑ:

0463/54800 - 801, 0932/791478

ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ:

ΑΠΟ ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑ: 26 χλμ.

ΑΠΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 185 χλμ περίπου.

Σημειώσεις : Η συντομότερη και απλούστερη διαδρομή είναι μέσω Βέροιας - Καστανιάς - τμήματος Ν. Εγγατίας - Πτολεμαΐδας.

Εναλλακτική διαδρομή είναι μέσω Έδεσσας - Αμυνταίου - Λεχόβου - Αναρράχης.

ΑΠΟ ΑΘΗΝΑ :

Η συντομότερη διαδρομή (που ξεπερνάει πάντως τα 600 χλμ) είναι : Εθνική Οδός - διασταύρωση προς Βέροια (λίγο πριν από τη Θεσσαλονίκη) - Καστανιά - Εγγατία οδός - Πτολεμαΐδα.

Η δεύτερη διαδρομή (πιο περίπλοκη) είναι: Εθνική οδός, Λάρισα - Ελασσόνα - Σέρβια - Κοζάνη - Πτολεμαΐδα.

Η τρίτη διαδρομή (γραφικότερη και μακρύτερη) είναι: Εθνική Οδός - Λάρισα - Τρίκαλα - Καλαμπάκα - Μετέωρα - Γρεβενά - Κοζάνη - Πτολεμαΐδα.

Ο ιδιοκτήτης του Ξενώνα **Γιώργος Τζαβέλλας** είναι πρόθυμος να παράσχει κάθε πληροφορία για την ευρύτερη περιοχή (στα τηλέφωνα του Ξενώνα ή στο 0932/791478).